

INSTYGOWANIE (7) *sb n*

Zawsze -ty-.

o oraz a jasne; tekst nie oznacza é.

sg G instygowania (3). ◇ D instygowaniu (1). ◇ A instygowani(e) (1). ◇ I instygowani(e)m (2).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Podburzanie, podszczuwanie; dybanie, nastawanie (7) : czemużbyfmy kápturowi/ ná inftygowánie I. M. X. K. podlec mieli? CzechEp 12.

instygowanie przeciw komu (2): co zá duch/ co zá włafna ípráwiedliwość do ták gorliwego y krwáwego przeciw nam inftygowánie. CzechEp 95, 6.

instygowanie na co (2): kiedy fię też od siebie vczyć [...] ná krew cudzá inftygowánie/ rofkázowali CzechEp 18, 28.

W połączeniach szeregowych (3): A iellim też w ktorych infzych piśmiech kogo miánował: tedy áż zá flufzną przyczyną/ y to bez gniewu/ inftygowánie/ nienawiści/ prześládowania etc. CzechEp 94, 6, 18.

W charakterystycznych połączeniach: instygowanie na krew (2).

Szereg: »oskarżanie abo instygowanie« (1): [sługa Chrystusow ma być] ípofobnym też ku náuczaniu/ nie ku oskarżaniu/ ábo inftygowaniu CzechEp 24.

Synonimy: oskarżanie, podszczuwanie.

Cf INSTYGACJA, INSTYGOWAĆ